

Una corona esplèndida

No, no es facin cap il·lusió. Amb aquest títol no penso pas parlar de la institució monàrquica en general ni menys dels avatars actuals de la monarquia espanyola. No em refereixo pas a una corona d'aquestes, sinó a aquell coronament que una lectura ben feta posa damunt d'una obra. L'expressió ve del poeta francès Charles Péguy, que no s'està de dir que un bon lector és el que, de fet, acaba una obra, i que una lectura ben feta n'és el coronament. La corona esplèndida a què fa al·lusió el meu títol és la que Josep Rius-Camps posa a la *Demostració a Teòfil*, un llibre que reuneix en un sol volum allò que fins fa poc coneixíem com a *Evangelí segons sant Lluç* i allò que coneixíem com a *Fets dels apòstols*. Josep Rius-Camps, basant-se en el *Còdex Beza*, guardat a la Universitat de Cambridge, arriba a la conclusió que els dos textos no són altra cosa que les dues parts d'una sola obra, la que ell, a més de traduir-la, titula *Demostració a Teòfil*. Creu Rius-Camps que Lluç, tradicionalment sant Lluç, no va pas voler escriure cap quart Evangelí ni cap crònica dels temps dels apòstols, sinó que, a petició de Teòfil, summe sacerdot del temple de Jerusalem, li demostra, o simplement li mostra, perquè aquestes coses no es poden demostrar, com Jesús és el Messies. Lluç, que era un rabí, s'havia convertit a la fe de Jesús i, home culte, segueix els fets, pregunta, busca i reflexiona i acaba escrivint un llibre preciós per a Teòfil.

El manuscrit conservat en el *Còdex Beza*, diuen els entesos, és el més net de qualsevol contaminació

NARCÍS COMADIRA

ESCRITOR I PINTOR

dels que es conserven, i així evidencia la grandesa literària de Lluç. I en la traducció que Rius-Camps ens va donar fa un parell d'anys això queda absolutament vistent. És un text d'una bellesa enorme.

Ara, dos anys després, l'autor d'aquella traducció en fa públicament la seva lectura ben feta. Hauria pogut escriure un llarg comentari, fragment per fragment. Però això potser li hauria quedat una mica feixuc. Ha optat per mesclar-hi una certa ficció, novel·lar-ho, i així la seva lectura, que és el seu coronament de l'obra original, traduïda per ell mateix –i això ja era, evidentment, una lectura–, es fa més pròxima i ens l'ofereix perquè si no hem pogut o no hem sabut fer el nostre propi coronament de l'obra ara el puguem fer.

Tot i que publicat en una col·lecció d'assaig, l'autor presenta el lli-

Fa dos anys Rius-Camps va reunir els dos textos de Lluç en un sol volum, i ara l'ha novel·lat: 'Diari de Teòfil' és una lectura deliciosa

bre que motiva aquest meu paper d'avui com una novel·la. Bé, no sé si realment ho és, però s'hi pot llegir. Rius-Camps s'empesca que Teòfil, destinatari de l'obra de Lluç –i aquí no hi ha cap mena de ficció–, escriu un diari a la seva mare, personatge del qual no en sabem res, en què li va enviant i comentant allò que Lluç li escriu a ell –i aquí sí que és tot ficció–. És un recurs novel·lístic senzill, em diran. Sí, certament, però suficient per donar a la demostració de Lluç un to de proximitat familiar que ens l'apropa als altres lectors que no som la mare de Teòfil. I és sorprenent com aquest lleugeríssim efecte conductor fa que els comentaris de Rius-Camps a la *Demostració a Teòfil* llisquin amb una eficàcia notable. La mare de Teòfil, que l'autor situa en un lloc desconegut, després de la caiguda de Jerusalem i l'incendi del temple, l'any 70, mare de ficció, com he dit, és una dona prou culta perquè un Teòfil de mitja ficció li pugui parlar, per exemple, d'un "adjectiu substantivat".

Com a estudiós seriós de la Bíblia, Rius-Camps coneix de primera mà tot el món que envolta les Sagrades Escriures i així el seu relat mai no xerrica quan parla de la Bíblia ni quan parla de fets i costums d'aquella època. Això és una altra virtut reconfortant. No et passa, amb aquest llibre, amb aquesta novel·la, el que et passa sovint amb algunes de les anomenades novel·les històriques, en què dubtes contínuament, i si no ho fas, pesa tant la feina de documentació destinada a escriure la novel·la que enterboleix tota naturalitat. *Diari de Teòfil* acaba sent, malgrat l'aparent feixuguesa del tema, una lectura deliciosa.

Els sentiments d'Artur Mas

IGNASI ARAGAY

La teatralitat, sovint impúdica, presideix la nostra vida social i mediàtica. L'exhibicionisme és més la norma que la vella i senyora discreció, aquell comportament antic, d'una sola peça, un pèl retret, a vegades tancat. Les xarxes socials han acabat de matar la intimitat; potser també la hipocresia. Qui més qui menys, tots hem entrat en el joc de treure'ns la màscara. Signe dels temps. N'hi ha que s'hi senten com peix a l'aigua i n'hi ha que s'hi mouen forçats, en aquest espectacle de despullament global.

A Artur Mas li costa. És un home que tira cap a la circumspecció i la contenció. Alícia Sánchez-Camacho, en canvi, està en la seva salsa. La manera com porten la seva relació és paradigmàtica d'això. A Mas el traeix aquell pudor, aquell sentit de coherència i seriositat que du tan arrelat: se li veu com l'incomoda anar-se'n políticament al llit amb algú per qui no sent res. L'Alícia, liberal en els costums, més adaptada a la insostenible lleugeresa de la postmodernitat, està eufòrica. Ella no té cap problema per anar de parella amb CiU i alhora declarar que és una amant irregular.

Al president també li ha passat una cosa semblant amb el senyor Eurovegas: Mr. Adelson no és el seu tipus, però ja que li toca ballar-hi, en lloc de dir "Mireu, sento una atracció fatal per aquest paio, que està carregat de diners", fa veure que és algú seriós, bona gent. Cal? Si Mas digués les coses tal com són, si es desfes del fre que porta posat, potser es guanyaria més el públic. No parlo de populisme, parlo de *pujolejar*, de deixar-se anar, de sinceritat.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://twitter.com/diariARA) [facebook.com/diariARA](https://www.facebook.com/diariARA) cartes@ara.cat Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

els rebuts i no he tingut mai, en més de 8 anys, cap incidència o accident que pogués provocar despeses a l'asseguradora; és més, en el transcurs d'aquest temps la companyia em va felicitar i nomenar client VIP. Per tant, vaig trucar-los incrèdul per saber la raó de l'aplicació del citat article. La seva resposta va ser que no més l'aplicaven i res més, però al final, de tant insistir, em van donar a entendre –així ho vaig entendre– que havien fet un estudi i que per la zona on sóc, la Selva a tocar de la N-II, el risc d'accident és molt alt i no el volen assumir.

No vaig caure de cul perquè estava assegut. Sense comentaris.

MANEL-ENRIC BARBERÀ I MAS
SILS

'Junket operator'

Artur Mas va dir que els casinos només representaran un 2% del total d'edificis del macrocomplex. En la memòria anual de LVS (la companyia d'Adelson) es pot veure que en els seus *resorts* de Macau el 90% dels ingressos provenen del joc. Del total d'ingressos per joc, gaire-

bé el 60% es deu als jugadors VIP. Els *junkets operators* (a la memòria es diu: "No podem assegurar que els *junket operators* amb qui estem associats reuniran els alts estàndards que ens esforcem a aconseguir") cobren una comissió del casino per aconseguir aquests clients VIP (d'on els treuen?), a qui ofereixen tots els serveis (no sé ben bé quins) i habitacions privades perquè juguin i s'ho passin d'allò més bé. El 2011 el total d'apostes perdudes per aquests jugadors va ser de 102.000 milions de dòlars, l'equivalent a 60 vegades el producte nacional brut de Burundi, un dels països més pobres del món. Jo recomano a Mas que si vol apostar per aquest model truqui a un *junket operator*.

AGUSTÍ SOLER JOVER
BARCELONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

BLOG DEL DIA

Menys immersió?

La interlocutòria del TSJC que –en principi– no es carrega la immersió lingüística aporta un grau de desconcert força elevat amb els asteriscs adjunts en forma de lletra petita. Les #3famílies que van començar tot això podran veure com la seva descendència podrà *immacular-se de llengua catalana sota la bandera de la llibertat y el bilingüisme* quan precisament això del bilingüisme és un concepte que no entenen ja que són predicadors monolingües. Analitzant tot aquest tema es fa difícil entendre per quins set sous hi ha famílies que no volen que els seus fills aprenguin català si viuen a Catalunya.

Extracte del blog 'L'apunt docent', a cura de Jordi Roca. El text complet a <http://mestres.ara.cat/lapuntdocent/2012/03/08/immersio-amb-menys-oxygen/>

ARA.CAT

raimund, sobre el posicionament independentista de Jordi Pujol

"Val més tard que mai i revisar posicionaments és cosa de savis. El que molesta en el cas de Pujol és el menyspreu que va tenir amb els que des de fa anys defensaven l'independentisme com l'única manera de salvar Catalunya. Esperarà el president Mas també la jubilació per prendre-hi posició tan clarament?"

FACEBOOK

Marta Serra Valdeoriolas, sobre els atacs que pateix la immersió lingüística

"Al País Valencià hi ha més de 125.000 alumnes que demanen estudiar en català i els ho neguen i no passa res. Aquí tres famílies poden amb tot"

ARA.CAT

Ramon Sarobe, sobre la consulta d'Arenys de Munt per retirar la bandera espanyola

"Ara els de sempre diran que això no toca, i que el que cal és sortir de la crisi..."

ARA.CAT

xap924, sobre el futur econòmic de Grècia

"Es pot saber què vol dir que Grècia evita la fallida? Grècia està en fallida i punt. Que els polítics amb el seu llenguatge ple d'eufemismes, quan no directament mentider, ens vulguin fer combregar amb rodes de molí no vol dir que ens ho haguem d'empassar tot. Si ens deixéssim de ximpleries i comencéssim a dir les coses pel seu nom, potser ens en sortiríem molt millor"